

Το «ΟΧΙ» στις ελίτ

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Ο απόηχος του μαζικού «όχι» από τον Κυπριακό λαό εξακολουθεί να σχολιάζεται στην Αριστερά. Τόσο την ρεφορμιστική, που τάχθηκε —με ελάχιστες, βασικά εθνικιστικές, εξαιρέσεις— υπέρ του «ναι», όσο και την αντισυστημική, που τάχθηκε υπέρ του «όχι», κυρίως με διεθνιστικά κριτήρια. Σήμερα μάλιστα που η αντίσταση του Ιρακινού λαού στις κτηνωδίες της υπερεθνικής ελίτ εντείνεται καθημερινά, το «Όχι» αυτό αποκτά ιδιαίτερη σημασία, αν το δούμε ως τμήμα ενός ευρύτερου λαϊκού «όχι» στα μηχανεύματα των ντόπιων και ξένων ελίτ. Δηλαδή, εάν κατανοήσουμε το γεγονός ότι όχι μόνο η Ε/Κ αλλά και η Τ/Κ ψήφος αποτελούσε ουσιαστικά ψήφο γενικής αποδοκιμασίας των ελίτ, έστω και αν στη περίπτωση των Ε/Κ στρεφόταν κυρίως κατά της υπερεθνικής ελίτ και των ντόπιων παραρτημάτων της, ενώ στη περίπτωση των Τ/Κ είχε βασικό στόχο τις ντόπιες ελίτ. Με αυτή την έννοια, η ψήφος αυτή είναι ένας κόλαφος στα μηχανεύματα των ντόπιων και ξένων ελίτ όλα αυτά τα χρόνια που καλλιέργησαν και ενίσχυσαν με κάθε τρόπο τις εθνικιστικές διαιρέσεις ενός λαού που ζούσε αρμονικά σε μικτές κοινότητες για εκατοντάδες χρόνια, για χάρη των στρατιοτικοπολιτικών και οικονομικών συμφερόντων τους.

Ετσι, το Ε/Κ «όχι» ήταν κατ' αρχήν ένας κόλαφος στην υπερεθνική ελίτ («κακή» Αγγλοσαξονική αλλά και «καλή» ΕΕ —βλ. π.χ. το άρθρο του Niels Kadritzke με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Το όχι στο μέλλον» που εκφράζει την «προοδευτική» άποψη της Ευρωπαϊκής ρεφορμιστικής Αριστεράς στην *Le Monde diplomatique*, Μάης 2004). Και φυσικά, η υπερεθνική ελίτ δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει κάθε μορφή εκβιασμού, απειλής και ωμής ψυχολογικής βίας για να περάσει το Σχέδιο της που θα νομιμοποιούσε τη διχοτόμηση του νησιού, την οποία είχε αρχίσει και συστηματικά να εφαρμόζει η Δύση από την δεκαετία του '60. Η λύση Ανάν θεωρήθηκε ως το πιο πρόσφορο μέσο για την πλήρη ενσωμάτωση του νησιού στη Νέα Διεθνή Τάξη της καπιταλιστικής νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, τόσο οικονομικά, όσο —το κυριότερο— πολιτικοστρατιωτικά, λόγω της κρίσιμης γεωπολιτικής θέσης της Κύπρου. Είναι η χιλιοδοκιμασμένη τακτική του «διαίρει και βασίλευε» που η υπερεθνική ελίτ την βαφτίζει «επανένωση της Κύπρου» (ακριβώς όπως βαφτίζει «απελευθέρωση» την εισβολή και κατοχή του Ιράκ!). Είναι η ίδια τακτική που εφαρμόστηκε επιτυχώς από την

υπερεθνική ελίτ στη Γιουγκοσλαβία. Είναι δε αποκαλυπτικό των δημοκρατικών πεποιθήσεων της ίδιας ελίτ ότι δεν σέβεται τα αποτελέσματα της λαϊκής ετυμηγορίας, έστω και αν εκδηλώνεται μέσω διαδικασιών που η ίδια χαρακτηρίζει δημοκρατικές. Έτσι, σήμερα, αγωνίζεται ν' ανατρέψει τα αποτελέσματα του «όχι» —αφού προηγούμενα καταδίκασε παντοιοτρόπως το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τελικά θα επιβάλλει τη θέληση της να «νομιμοποιήσει» τη διχοτόμηση του νησιού με κάποια παραλλαγή του Σχεδίου Ανάν —ιδιαίτερα αν καταφέρει με την πολύτιμη βοήθεια της ρεφορμιστικής Αριστεράς στην Ελλάδα και τη Κύπρο (που εκφράζεται κυρίως με το ΑΚΕΛ), να διασπάσει το μέτωπο του «όχι».

Δεύτερον, το «όχι» ήταν ένα κόλαφος στις ντόπιες ελίτ, Ελληνικές και Κυπριακές, που παίζουν τον ρόλο του εντολοδόχου της υπερεθνικής ελίτ, με πρωταγωνιστή το «νέο» ΠΑΣΟΚ και δήθεν συρόμενη από πίσω του την ΝΔ, και τα αντίστοιχα κόμματα στην Κύπρο (Κληρίδης, Βασιλείου κ.λπ.). Μολονότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σημαντικό τμήμα του Ε/Κ «όχι» οφειλόταν σε εθνικιστικούς λόγους που εξέφρασε τμήμα της ντόπιας ελίτ, το γεγονός ότι ήταν τόσο συντριπτικό δείχνει ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος του εξέφραζε επίσης την ανάγκη να εκδηλωθεί η λαϊκή άρνηση στα συνεχή μηχανεύματα και τους σημερινούς εκβιασμούς και απειλές της υπερεθνικής ελίτ. Αλλά και το Τ/Κ «ναι», που φαινομενικά παρουσιάζεται σαν έγκριση των σχεδίων της υπερεθνικής ελίτ, στην πραγματικότητα, ήταν ένα εξίσου βροντερό «όχι» κατά της ντόπιας εθνικιστικής ελίτ που, με τη βοήθεια των στρατευμάτων κατοχής, επέβαλε τη εξουσία των Τούρκικων ελίτ και στους ίδιους τους καταπιεσμένους Τ/Κ. Όπως εύστοχα παρατηρούσε παλιότερα το Τούρκικό ΚΚ σε σχέση με το Σχέδιο Ανάν, είναι «η μεσοαστική τάξη της Τουρκίας που παράγει στρατοκρατία σήμερα, ακριβώς όπως το 1974. (...) Η Κύπρος στο σχέδιο Ανάν δεν είναι ούτε ενωμένη ούτε ανεξάρτητη, ούτε απαλλαγμένη από τις ξένες βάσεις και στρατούς.» (03/12/2002)

Τέλος, το «όχι» είναι επίσης ένα βροντερό «όχι» στη ρεφορμιστική Αριστερά (ΣΥΝ, ΑΚΟΑ, Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, Οικολόγοι-Πράσινοι κ.λπ.) που πήραν γενικά θετική θέση υπέρ του Σχεδίου Ανάν στις διάφορες εκδοχές του, ενώ το συνήθως λαλίστατο Κοινωνικό Φόρουμ έλαμψε δια της απουσίας του από τις εκδηλώσεις κατά του «όχι», επιβεβαιώνοντας τον βασικά ρεφορμιστικό χαρακτήρα του. Στην πραγματικότητα, η διαμάχη που ανέκυψε στην Ελλάδα για τη στάση έναντι του σχεδίου Ανάν ξεκαθάρισε ακόμη περισσότερο το τοπίο στην Αριστερά, μετά τη θολή στάση που είχε κρατήσει η ρεφορμιστική Αριστερά στους πόλεμους της υπερεθνικής ελίτ και ιδιαίτερα στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας». Έτσι, σύσσωμη η ελίτ της ρεφορμιστικής Αριστεράς (παραμερίζοντας σημαντικό τμήμα της λαϊκής βάσης της που διαφωνούσε) συντάχθηκε με τις ξένες και ντόπιες ελίτ, παρουσιάζοντας μάλιστα κατά Γκεμπελικό τρόπο ως εθνικιστική τη θέση του «όχι», έστω και αν υποστηριζόταν με διεθνιστικά επιχειρήματα από σύσσωμη την αντισυστημική Αριστερά, Ελληνική και Τούρκικη! Το δήθεν διεθνιστικό «ναι» της στηριζόταν στην «επανένωση» που θα έφερνε η λύση Ανάν, η οποία υποτιθέμενα θα ευνοούσε τη δυναμική για κοινούς αγώνες. Και

αυτό, «ξεχνώντας» ότι ο συνδυασμός της λύσης Ανάν με την ένταξη του νησιού στην Ε.Ε. σαφώς θα ωφελούσε τους οικονομικά ισχυρότερους (όπως κάνει το άνοιγμα των αγορών παντού), δηλαδή τους Ε/Κ, ενισχύοντας ακόμη περισσότερο τις εθνικιστικές φυγόκεντρες δυνάμεις και κάνοντας ακόμη πιο δύσκολη την ανάπτυξη κοινού κινήματος.

Συμπερασματικά, η πραγματική επανένωση των λαών της Κύπρου δεν θα έλθει με κάποια παραλλαγή του Σχεδίου Ανάν, σαν κι αυτές που συζητούν σήμερα οι ελίτ στο παρασκήνιο μετά τη λαϊκή αποδοκιμασία του, αλλά μέσα από τον κοινό αγώνα «από τα κάτω» για μια πολυπολιτισμική, πραγματικά δημοκρατική, συνομοσπονδία των λαών που θα εξασφάλιζε την ισοκατανομή της πολιτικής και οικονομικής δύναμης μεταξύ όλων των Κύπριων, ανεξάρτητα από εθνότητα και πολιτισμική ταυτότητα.

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2004/5_15.htm